

חתימתו של השני. הדבר היה כמה ימים לפני הגיהמולד.

סוון אשתי התחילה לעשות בעיות, ורצתה לעזוב את ארצות-הברית ולחזור לישראל. הסכמתי, באופן עקרוני ואמיתי שאעשה הכל כדי שתרגיש טוב. הצעתי למכור את כל הסחורה לפי ניגהמולד, ולא לקנות סחורה חדשה. סוון עזרה לי בחנות, מכרנו הרבה, ובכל בוקר הפקדנו את הכסף בבנק. ביום שלאחר הגיהמולד הייתי בחנות כהרגלי. חברתה הטובה של אשתי הגיעה לחנות ואמרה שהיא רוצה לספר לי משהו ומקווה שלא אתרגז. שאלתי מה קרה: היא ביקשה שאשב קודם כל על כיסא, ואז תספר לי.

ישבתי. החברה הוריעה לי כי אשתי ושתי הבנות נסעו לאנגליה לפני שעה. אמרתי לה שזה לא יתכן, כי רק לפני כמה שעות יצאתי מהבית וכולן היו שם.

החברה אמרה שהיא עצמה הסיעה אותן לנמל-התעופה. לא האמנתי, קיבלתי סחרחורת וכאב-ראש. סגרתי את החנות ונסעתי הביתה.

כשנכנסתי הביתה, חשכו עיניי. הבית היה ריק. אין אשה, אין ילדות, והארוגות ריקים.

ובשלב זה, כשדני סיפר על בריחת אשתו עם בנותיו הוא פרץ בכבי ואמר שהוא מרגיש רע. קשה לו להיזכר ברגעים אלה. הוא ביקש כוסימים כדי להירגע. אחרי דקות אחדות המשיך בסיפורו.

לא הרגשתי טוב, השתוללתי, דפקתי את הראש בקיר, צעקתי ושבתי כל מה שהיה ביישג ידי. השכנים דפקו בדרת ולא פתחתי. הוריעו לקרובי מישפחה והוא התקשר אלי.

סיפרתי לו מה שקרה, שאשתי לקחה את שתי הילדות וברחה לאנגליה, להוריה.

הקרוב טילפן לנמל-התעופה, ושם נאמר לו שאשתי והילדות כבר עזבו את ארצות-הברית.

זה קרה ביום השישי.

צו-מניעה באנגליה

ביום השני הלכתי עם השותף לבנק. רציתי לבדוק מאין היה: אשתך כסף לנסוע. בבנק התברר לי שאשתי הוציאה את כל הכסף. היא ותמה את החתימה שלי, וכך הוציאה 120 אלף דולר במזומן.

כל הכסף שהיה לי היה בחשבון ומשותף של שנינו.

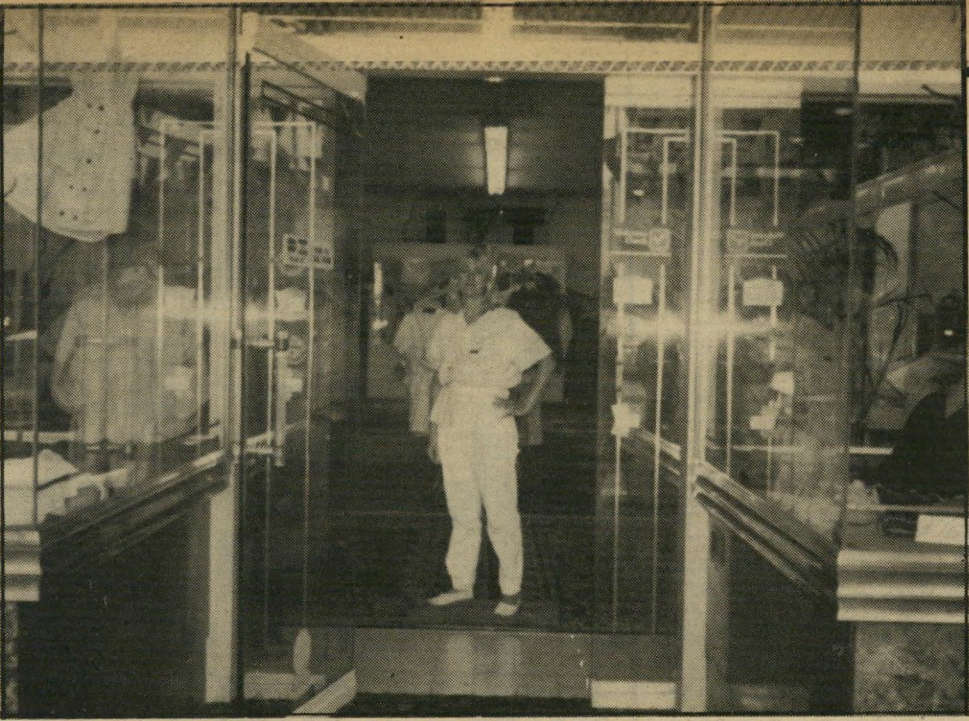
היה לי ויכוח עם מנהל-הבנק. זמרתי לו שאתבצע את הבנק על שנתנו סף לאשתי על-סמך חתימה לא-שלי. זוא טען כי עלי לפנות למישרה. גם שותף הציע לי לפנות למישרה, אבל לא רציתי להפיל את אשתי, אחרי הכל היא אם ילדי, ולא רציתי לסבך אותה במישרה ובמישפטים. האמנתי להחזיר לי את הכסף ולהחזיר לחיות איתי, יחד עם הילדות. יותר מעניין הכסף היה חשוב לי להחזיר את המישפחה שלי אלי. כסף תמיד אפשר למצוא, אבל מישפחה קשה מאוד לבנות.

את החנות ובית-החרושת עזבתי בידיו של השותף. את הבית מסרתי לחבר, כדי שיגור בו. את החנות פירקתי, וחילקתי את הסחורה.

בחנות, היו 12 שטיחים פרסיים, נתתי אותם תרומה לבית-החולים לילדים חולי-לב. הסתובבתי ברחובות סהרורי ובכיתי. לא ידעתי מה לעשות. אחרי שלושה ימים סטתי לאנגליה, כדי להחזיר את אשתי ובנותי הביתה. בנמל-התעופה באנגליה, אחרי שי מסרתי את הדרכון, הלכו לבדוק משהו. אמרו לי לחכות. שני שוטרים הכניסו אותי לחדר, שם ישב חוקר שאמר לי שלא אוכל להיכנס לאנגליה, כי יש צו-מניעה מאשתי.

הסכרתי לו את המצב שלי, אך השוטר לא התכונע ואמר כי אשתי מסרה למישרה שאני מתכוון לבוא ולהרוג אותה, והמישרה תהיה אחראית אם משהו יקרה לה.

החזיקו אותי שם במשך תשע שעות,

סוון בחנותו של דני בלום-אנגלם
הכסף נעלם מהחשבון

על הרעת, והחלטתי לקחת את החוק לידים.

חינוך קאתולי לבנות

באחד הימים, בשעה 10 בבוקר, הביאה אשתי את הבנות אלי לבית-המלון. זאת היתה הפעם הראשונה. עד לאותו יום, במשך חודשיים, הלכתי אליהן הביתה בכל יום. אשתי לא הירשתה לי אף פעם לצאת איתן לבד מהבית.

היא ביקשה שאמור על הבנות ואמרה שהיא חולכת העירה לקנות בגדים.

כשאשתי הלכה, אמרה לי לילי שאשתי משקרת. היא שמעה את אמא מדברת עם מישו בטלפון, ואמרה באותה שיחה שהיא חולכת למישרה בקשר אלי. באותו רגע החלטתי לחטוף את הבנות ולברוח, וכי אם היא רוצה למסור אותי למישרה, אז שיהיה מה שיהיה. גם לא האמנתי שמשוה יקרה לי, כי אחרי הכל, אלו הבנות שלי.

התקשרתי עם יהודי עשיר ומוכר במנצ'סטר, שעם מישפחתו הייתי בקשר. הסכרתי לו את המצב.

זהו אדם עם הרבה קשרים. הוא אמר שלא אראג, וכעבור שעה פגשתי אותו עם עורך-הדין שלו. את המלון עזבתי מבלי להודיע. הורדתי את המיזוודות עד למוסר, ויצאתי עם הבנות מהדלת הראשית. אמרתי שאחזור עוד מעט, במיקרה שישאלו עלי, ושילמתי עבור החרר לעוד יומיים.

אותו יהודי הציע שאקח את הבנות ישר לנמל-התעופה ואטוס ארצה. הוא הבטיח שיבוא עם עורך-הדין לנמל-התעופה, ובמידה שאסתכר שם יעזור לי.

נסעתי עם הבנות לנמל-התעופה וקניתי כרטיסי-טיסה. למולי הגדול היתה באותו היום טיסה ישירה ממנצ'סטר לתל-אביב. זו היתה הפעם הראשונה שמתוס אנ-על יוצא ממנצ'סטר בשעה 4.30 אחרי-הצהריים.

חששתי שאם אילץ לנסוע ללונדון, לנמל-התעופה, יודע הדבר לאשתי, והיא תתקשר עם המישרה. רציתי להיות כבר בתוך המטוס של אנ-על. היתה לי הרגשה שזה כמו להיות בבית, ששם ישמרו עלי.

בנמל-התעופה הייתי במתח עצום. בכל פעם שעבר לידי שוטר, נעצר לי הלב.

הזמן לא עבר, ושעה נראתה לי כמו נעמי אדווה (המשך בעמוד 32)

לכתי-המישפט שיקבע מה יהיה גורל הילדות. הצעתי שאקח את לילי הבת הגדולה איתי לארץ, ופעם בשנה אבוא איתה לאנגליה. הצעתי שליאת, הבת הקטנה, תישאר איתה, ופעם בשנה תביא אותה לישראל לביקור, כשאני משלם את כל ההוצאות. אמרתי לה שאין לי התנגדות להתגרש ממנה, רק רציתי סידור מתקבל על הרעת, שבו אוכל להיות באיזה שהוא מקום עם הילדות שלי. גם לזאת לא הסכימה ואמרה שהיא רוצה בשתי הבנות ורוצה עוד כסף.

בחדרשיים שהייתי שם קניתי בכל יום אוכל מכל טוב. המקרר היה כמעט ריק, והיא ביטלה לבנות מוכן בכל צהריים.

אמרתי לה פעם: „לעזאזל, לקחת את כל הכסף, למה את לא קונה אוכל לבנות?" והיא ענתה שהיא צריכה לשמור את הכסף לעתיד. בינתיים קיבלה 100 ליש"ט בכל שבוע מהסעד באנגליה, וזוהו הסתדרה.

עם כל המתחים שהיו שם, קניתי לה טבעתי-הלוט ליום-הולדתה, כפי שנהגתי לקנות בכל שנה שהיינו יחד. היא עזרה את הטבעת, ובקושי אמרה תודה.

התייאשתי כשהבנתי שלא אוכל להגיע עם אשתי לשום הסכם מתקבל

מאחוריי. אשתי קיבלה הם, והתחילה לצעוק: „איך מצאת את הבית?" ביקשתי שתפסיק לצעוק, כי לא באתי כדי להזיק לה. באתי מפני שאני אוהב אותה ואת הילדות. ביקשתי שתשב לרבר איתי.

היא הועיקה את הוריה, שגרו בקירבת-מקום, ובנוכחותם שאלתי אותה למה ברחת, אם לא אהבה אותי ולא רצתה אותי, הרי יכולנו לשבת לדבר על זה, ויכולנו להסדר בדרך חוקית, כמו כל האנשים. על הכסף לא דיברתי בכלל.

בי2 בלילה ביקשה אשתי שאחזור למלון. היא לא הסכימה שאשאר אצלה. נשארתי שם כחודשיים, ובכל יום באתי לבקר, ובכל יום התחננתי לפני סוון שתחזור אלי ושנפתח דף חדש.

באחת הפעמים אפילו נישקתי לה את הרגל, כדי להחזיר אותה הביתה. בסוף אמרה שאינה מוכנה לעזוב את אנגליה, והיא רוצה להישאר ליד הוריה. ביקשתי שתרגיש לי להישאר במנצ'סטר ולשכור דירה בקירבת-מקום. אמרתי שאני מוכן לעבור קשה ולפרנס אותה ואת הילדות. גם לזה לא הסכימה.

כשהבנתי שהיא לא מוכנה לבוא לקראתי בשום צורה שהיא, הצעתי שנסדר את העניינים בדרך החוק, נפנה

ובשעה 11 בלילה שלחו אותי ארצה במטוס אנ-על. את הכרטיס שילמתי מכיסי.

למחרת הלכתי לשגרירות אנגליה בתל-אביב. סיפרתי להם מה שקרה וביקשתי עזרה. הם אמרו שלא יוכלו לעזור. פניתי לעורך-דין. הוא ביקש 25 אלף דולר שכר-טירחה ואמר לי שייאלץ לנסוע לאנגליה ולשהות שם תקופה מסוימת, וכי יהיו לו הוצאות רבות. הוא אמר שלא יוכל להבטיח לי כלום.

לא נשאר לי כמעט כסף. מכרתי את שתי המכוניות שהיו לי, ובסך-הכל נשארו לי 15 אלף דולר.

פניתי למישרת דיוגוף, הקרובה לבית שלי. סיפרתי לשוטר התורן חלק מסיפורי. השוטר אמר לי: „מה שאשתך עשתה לך גם אתה תעשה לה, וזו עצה פרטית ממני." אמר שהמישרה לא תוכל לעזור לי.

העצה שהשוטר נתן לי נתנה לי כיוון למחשבה. חשבתי לעצמי: אם אין החוק יכול לעזור לי, אז אקח את החוק לידים.

הרגשתי אבוד וחסר-אונים, הבנתי שאין לי מנוח וכל מה שרציתי היה להחזיר את אשתי ואת הבנות אלי. הייתי מוכן לקבל רק את הבנות, אם אשתי לא תרצה לחזור. כל הזמן חשבתי: למה זה קרה לי? הרי הייתי תמיד בסדר, ואשתי קיבלה ממני את הכל!

לא יכולתי להבין, לא היתה לאשתי שום סיבה.

נסעתי לאנגליה מישראל, בעזרת איזה טריק. הגעתי למנצ'סטר בסטיה מפאריס. נסעתי מנמל-התעופה לבית-מלון. לא ידעתי איפה אשתי גרה עם הבנות, ידעתי רק את כתובת הוריה. אבל היא לא היתה שם.

ביקשתי מבעל-המלון, שהיה יהודי ישראלי, למצוא בלש פרטי. כשהבלש הגיע, נתתי לו פרטים ואמרתי לו שהעניין דחוף. הבלש ביקש 20 ליש"ט ו12 ליש"ט לכל שעה. לא היתה לי סבלנות, ואמרתי שאתן לו 500 ליש"ט אם ימצא את אשתי והבנות תוך יומיים. כעבור יומיים הגיע הבלש עם הכתובת. הוא אמר שילך איתי כדי שלא אסתכר.

הוא אמר שילך איתי כדי שלא אסתכר.

טבעת-יהלום ליום-ההולדת

בסענו במכונית של הבלש, וחיכינו מול הבית. אני נשארת במכונית והבלש, שהחזיק חבילה בידו, דפק על הדלת. לילי הילדה פתחה את הדלת וקראה לאשתי.

ידדתי מהמכונית כשאני רועד בכל גופי. היה לי פיקי-ברכיים, והמחשבות שלי התרוצצו בכיוונים הכי-גרועים שאפשר לתאר. באותו הרגע הרגשתי שבא לי לרצוח את אשתי. ניסיתי לשלוט בעצבי.

כשהגעתי לדלת, דחפתי את הבלש הצידה ונכנסתי. סגרתי את הדלת

„לילי" ו„ליאת" עם אבא, צעקתי כמו מסורףי